

 HARLEQUIN®

 JALLOOLINE ROMAAN

*Lord Randall
leedi*

SARJA „WATERLOO PRUUDID” ESIMENE RAAMAT

Sarah Mallory

Sarah Mallory
A Lady for Lord Randall
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Sarah Mallory
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M12304115
ISBN 978-9949-25-854-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

Autori märkus

Miks leppida ühe kangelasega, kui neid võiks olla terve hulk? See oli idee Randalli Närukaelte taga, esmajärguline suur-tükiüksus hiilgavate, kuid isepäiste ohvitseridega (kõik muidugi nägusad sindrinahad), kelle on kokku toonud üks väga eriline juht – Justin Latymor, kolonel lord Randall. Ja nii sündiski Waterloo pruutide miniseeria. „Lord Randalli leedi” on esimene kolmest romantilisest seiklusest mälestamaks Waterloo lahingut, mis toimus 18. juunil 1815.

Randall on professionaalne sõdur, kel pole romantika jaoks aega, kuni ta kohtub metsikult iseseisva Mary Endacottiga. Igasuguses terve mõistuse häälest hoolimata on nad Waterloo lahingule eelnevatel joovastavatel päevadel lausa üksteises kinni, kuid kas nad suudavad leida ka igavesti kestva õnne, kui nende elud, väljavaated ja isegi põhimõtted on nii erinevad?

1815. aasta suvi oli pöördeline aeg. Napoleon oli võtnud nõuks vallutada Euroopa, britid ja liitlasväed viisid läbi oma viimase vastuhaku. Oleks tore mõelda, et kui Randalli Närukaelad oleks kunagi eksisteerinud, oleks nad sel päeval andnud oma panuse liitlasvägede võitu.

Koos Annie Burrowsi ja Louise Alleniga selle triloogia kallal töötamine on olnud tohutult nauditav ja ma õppisin oma ande kohta veelgi rohkem, seega tänan teid, daamid! Täna ka Jos Van Lood tema Belgia-alaste teadmiste eest. Lõpetuseks, olen ma tänu võlgu Trevor Rutterile, kelle Waterloo lahinguvälja ekskursioon oli nii inspireeriv. Trevor oli ka väga lahke jagama nõu ja julgustust, kui ma seda raamatut kirjutasin. Siiski – kui lahingustseenides on ebakõlasid, on need täiesti minu enda vead.

Ma loodan, et te naudite selle raamatu lugemist – võtke minuga ühendust, et mulle sellest teada anda. Leiate mind sarahmallory.com.

Pühendatud Peter O'Toole'ile (1932–2013),
kes on inspireerinud paljusid romantilisi kangelasi,
kaasa arvatud Randalli, minu enda närukaela.

Esimene peatükk

Randall heitis pilgu kellale. Kas tõesti oli nende saabumisest Bentinckide juurde möödunud vaid tund? Tundus nagu palju kauem. Ta ei olnud loomult sotsiaalne, eelistades paari lähedase sõbra seltskonda taoliste pidudele, kus tuba oli võõraid täis, kuid ta teadis, et peab oma õe Hattie nimel end seltsivaks tegema. Bentinckid olid rõõmus paar, kelle lapsed olid pesast välja lennanud ja kellele nüüd meeldis oma aega ja maja täita huvitavate noorte inimestega. Probleem oli, et nende arusaam huvitavast ei kattunud Randalli omaga. Hattie oli seletanud, et Bentinckide maja saab olema täis intellektuaale, kunstnikke ja ateiste. „Ja kahtlemata ka kaupmehi,” oli mees torganud.

„Nad on kutsutud oma intelligentsuse, mitte staatuse pärast,” vastas naine talle ja tõi kuuldavale heliseva naeru, kui Randall selle mõtte peale nägu kirtsutas. „Sa pead tulema, neil saab olema väga hea meel, et nende seltskonnas on krahy, lihast ja verest aadlik. Ja pealegi veel sõdur.”

„Ja kas piiskop kiidab sinu ja Graveney osalemise neil pidudel heaks?” küsis ta õelt, pidades silmas viimase abikaasat, kes oli praost.

Hattie silmad välgatasid selle peale rõõmsalt.

„Mitte üldsegi, kuid Theole meeldib seal käia, ta läheneb neile õhtutele misjonäriliku agarusega. Nagu ta ütleb – mis mõtet on alatasa vaid usklikule jutlustada?”

Üle Bentinckide külalistetoa oma õemeest vaadates võis Randall seda vabalt uskuda. Theo Graveney oli haaratud elavasse arutellu rühma härrasmeestega, kel olid lohvakad pintsakud ja sassis juuksed. Käed žestikuleerisid ja hääled tõusid arutelu kuumenedes.

Randalli pilk rändas edasi. Enamik külalisi olid kirjanikud või õpetlased, arvas ta, tema silmad peatusid pikemalt paaril viletsalt riidetatud mehel, kelle sõrmedel olid tindiplekid. Peale tema ei olnud kohal ühtegi sõjaväelast, ülejäänud seltskonna moodustasid kaupmehed, kunstnikud ja isegi paar Prantsuse emigranti. Nad olid kõik kogunenud väikestesse gruppidesse, haaratud elavatesse vestlustesse. Rahva hulgas olid ka mõned naised, osa neist omal hoolitsemata moel ilusadki, ja kõik nad avaldasid oma arvamusi sama enesekindlalt kui mehed.

Randallile ei meeldinud selline vali, domineeriv seltskond ja niipea kui sai, oli ta taganenud vaiksesse nurgakesse. Ta teadis ette, kuidas see olema saab, ja oleks pidanud jääma Somervili. Oh, proua Bentinck oli teda piisavalt soojalt vastu võtnud, kuid naise esimene märkus oli teda täpselt hoiatanud, mida õhtult oodata:

„Me oleme siin väga mitteametlikud, mu lord, ega tsere-moonitse. Ma ei tutvusta kedagi, peate ise võimalust kasutama nagu ülejäänud külalised.”

Seejärel oli ta Hattie eemale juhtinud, jättes Randalli vastavalt oma soovidele suhtlema. Aga Randall ei soovinud.

Nüüd, kui Bonaparte ikka veel läbi Prantsusmaa marsib ja maa on taas sõja veerel, ei olnud tal aega lasta oma tähelepanu kõrvale juhtida sisutühja vestlusega. Ta õde tuli tema juurde ning ulatas talle klaasi veini.

„Noh, Randall, mida sa meie väikesest kogunemisest arvad?”

„Väike kogunemine, Hattie? Sellist hulka peetaks isegi Latymoride linnamajas rahvamassiks.”

„Nad reisivad kohale kaugelt, et Bentinckide suareedel osaleda,” ütles naine uhkelt.

„See võib ju nii olla, aga see pole minu maitse,” pomises Randall. „Ma olen sõdur, nii lihtne see ongi.” Hüüe kaugest nurgast köitis nende tähelepanu ja ta heitis pilgu sinna, kus rühm noori mehi väga häälekalt vaidles. „Mul ei ole kannatust kunstipäraste tundepuhangute jaoks.”

„Palun ära ole tüütu, Justin, siin on muudki kui lihtsalt kunstnikud ja piisavalt inimesi, kellega suhelda, kui sa oma nina liiga püsti ei aja.” Hattie patsutas ta kätt ja lahkuma valmistudes ümatas: „Sa peaksid lõdvestuma ja nautima, kallid vend. Sa oled maailma näinud mees, seega usun, et meie seltskond ei šokeeri sind.”

Randall teadis, et ta ei saa terveks õhtuks ühte punkti jääda ja hakkas mööda tuba ringi käima, kuulates vestlusi, kuid ühinedes vähestega. Ta ei olnud selga pannud oma vormi, aga hakkas mõtlema, et oleks end ehk seda tehes kodusemalt tundnud. Vähemalt siis oleks selge olnud, mis tema roll on, ega oleks küsitud tema arvamusi selle-ja-selle viimaste värsside kohta või et kas ta oli lugenud mõnda uut ja sügavmõttelist religioosset traktaadi. Ta mõtiskles, millal võiks ta varem lahkuda, ilma et kedagi sellega

solvaks, kui tema küünarnuki juures kõlas pehme, helisev hääl.

„Te näite pisut eksinud, härra.”

Ta pööras ringi, häiritud, leides enda poole pöördumas naist, keda ta ei tundnud. Kuid Randall ei oleks pidanud üllatuma sellise häbitu käitumise üle, arvestades seltskonda, kes sel õhtul siia kogunenud oli. Talle ei meenunud, et oleks naist rahva hulgas enne näinud, kuna temas ei olnud kindlasti midagi lohakat. Naine oli korralikult riietatud kreemjasse musliinkleiti ja tema tumedad juuksed olid üles pandud, kaunistamata lintidest või lilledest. Ta pidas end ülal sellise enesekindlusega, mis tundus veider kellegi nii noore puhul – ta nägi välja umbes kakskümmend kaks, sama vana kui mehe õde Sarah. Naine vaatas teda humoorika helgiga oma rohelistes silmades ja ta tundis, et tahaks sellele naeratusega vastata. Mis oli muidugi võimatu. Selliseid inimesi ei sobinud julgustada. Siiski vastas ta viisakamalt, kui tal kombeks oli.

„Mitte eksinud, pelgalt unelemas.”

„Ma ei ole teid siin varem näinud. Mina olen Mary Endacott, ma peatun siin alaliselt. Proua Bentinck on mu nõbu.”

Ta jäi ootama, ilmselgelt eeldades, et ka mees end tutvustab.

„Mina olen Randall,” vastas ta lühidalt, olles üsna raba- tud sellisest otsekohesusest.

Naise kulmud kerkisid. „Harrietti vend, krahv?”

„Te olete üllatunud, proua?”

Tema külm toon oleks pidanud alla suruma igasuguse pretensioonikuse, kuid Mary Endacott vaid naeris selle üle.